

REDARE O.R.O. NORDIN 1827– 1889

Olof Reinhold Oscar – kallad O.R.O. – föds den 26 augusti 1827 i Tyska församlingen i Göteborg. Modern Henrica Westphal, 29 år, är tyska, fadern Pehr Olof är urmakare och 30 år. Familjen har just kommit från Stolp i Preussen och är på väg till Ragunda, faderns by i Jämtland. Han har redan en äldre bror, Carl Magnus. När gossen döps den 20/9 i Tyska församlingen är dopvittnena major von Quanten, medlem av en gammal svensk adelsfamilj och handlande Diner.

O.R.O. växer upp på Torsgård i Ragunda, sedan i Nordingrå och Öden i Ullånger, Ångermanland. Till Härnösand flyttar familjen när han är 12 år. Hamnen med alla segelskepp, "öppen tolv isfria söndagar om året", brädgårdar och varv är säkert en spännande miljö för en nyfiken och pigg kille i tonåren. I slutet av 1846, han är då 19 år gammal, blir O.R.O. konstapel på fartyget "Westernorrland" destinerat till Västerhavet.

Sjökapten och redare i Härnösand, hustru från Bergen

I maj och juli 1849 blir han befälhavare på "*Carolina*", i september samma år blir han befälhavare på "*Dristigheten*". Huvudredare är fadern, och destinationen Östersjön. Han erhåller samma år burskap i Härnösand som sjökapten av första klassen. O.R.O. seglar med "*Dristigheten*" och "*Johan Alfred*", med "*Hoppet*" och "*Mathilda Christina*", med "*Helena*" och "*Zacharias*" under flera år på Östersjön, Västerhavet, Frankrike och ända ned till Medelhavet under tjugo år.

Under ett uppehåll i mars 1858 i Egypten möter O.R.O. kvinnan som blir hans hustru. Alette Grung från Bergen har följt med sin far på hans båt, hon är båda vacker och karaktärsfull. Tycke uppstår snabbt. O.R.O. är gammal nog att veta vad han vill och gifter sig, 33 år gammal, i augusti 1860 i Bergen i Norge med Alette, 20 år.

Efter bröllopet flyttar Alette genast till Härnösand. Paret får 10 barn på 14 år, varav sju överlever. Man kan ana att hustrun har en god hälsa för att klara både många födselar, barnens hälsa, ett stort hushåll och allt som måste bestyras under makens frånvaro på sjön eller annat håll. 1863-64 tar O.R.O. över befälet på briggen "*Helena*" för färder till Bordeaux och England. År 1865 blir han befälhavare och huvudredare för "*Zacharias*" för resor på Västerhavet. I juni augusti 1869 är O.R.O. befälhavare på fullriggaren "*Alette*" med destination England. Det är förmodligen hans sista befäl. Han är 42 år gammal. Hans roll inom sjöfarten blir nu enbart redarens (1871–1889) för båtar till Medelhavet, Spanien och Frankrike.

Hemmet brinner 25 augusti 1883

Elden börjar i en kaptensbostad kl. 17.30 och sprids med den kraftiga nordvästliga vinden över gatan till O.R.O:s hus på Norra Kyrkogatan nr 144. Hela huvudbyggnaden brinner ned på en och en halv timme, mycket få saker hinner räddas. O.R.O:s förlorade byggnader och lösegendom var försäkrade för 60 000 kr. Branden gav upphov till en insamling och framförallt, till en omfattande polemik om brandförsvaret och utrustning, om fortsatt byggande av trähus i två våningar och planering av trädalléer i Härnösand.

O.R.O. blir sågverksägare och får förtroendeuppdrag i staden

O.R.O. blir ägare till ett sågverk och ett sommarställe i Omne på Höga Kusten. Efter sin äldre bror Carl Magnus död blir O.R.O. rysk vicekonsul i november 1871 till 1889. Som sådan tycks han ha varit lite slarvig med redovisningar för ryska ambassaden i Stockholm.

På sin ålders höst blir O.R.O. ledamot i stadsfullmäktige, 2:e chef i Bergnings- och Rifningsavdelningen i Brandväsendet och styrelseledamot i Härnösands Lastångareaktie-bolag som äger sex skepp. O.R.O. avlider den 21 september 1889, sörjd av sin hustru, sju barn och ett barnbarn. Han är begravd på Gamla kyrkogården i Härnösand.

Den driftige, färgstarke och levnadsglade O.R.O. Nordin kan mycket väl ha varit förebilden för figuren "konsul Smerling" i Lubbe Nordströms bok "De tolv söndagarna" (Bonniers, 1910). → →

Christina Nordin, Frankrike

Brorsbarnbarnsbarn till O.R.O.

NÄR TELEFONEN KOM TILL ÖBACKA

Då de medverkande hade förberett sig i ett drygt halvår var det äntligen dags för premiär på pjäsen "När telefonen kom till Öbacka". 109 personer mot förväntade 50 strömmade till Vårstas vackra träbyggnad söndagen den 28 september för att se Härnösandsamatörer spela upp en bearbetning av Lubbe-novellen "Mörksens förste stiger ned". Ulla Johansson, van revymakare, hade dramatiserat texten; hon stod också för regin, samt hade rollen som pjäsens Berättare. "Mörksens förste..." är inte bara en rad ur psalmen "Vår Gud är oss en väldig borg"; i Ludvig Nordströms delvis självbiografiska novell symboliserar han telefonen. Telefonens införande i Härnösand skedde 1882, samma år som Ludvig föddes; författaren har flyttat fram berättelsen ungefär tio år och Tomas Lack, Ludvigs alter ego – spelad av Emmy Ingvarsson – är styckets huvudperson och den lille pojke genom vars ögon och öron vi upplever det som händer. I Ludvigs barndomshem, Stora Gulhuset på Norra Kyrkogatan, såg man med både förväntan och misstänksamhet fram emot telefonpremiären. Engelskfödda fru Lack – spelad av Ulrika Åberg – är lycklig över att få kontakt med sina släktingar i England och Amerika medan familjens gamla piga Kaj- Kaj – Anna-Carin Eliasson – bara hör djävulen i luren, och ropar ut sin skräck.

Ensemblen för övrigt bestod av lektor Wikner – Anders Huldt – , en Informator – Daniel Lång – och Bertil Lundberg som gestaltade Patron Lack. Han har också varit "teaterdirektör" för projektet. Festligt, Folkligt och (mer än) Fullsatt. Taket lyfte sig nästan då publiken mot slutet av föreställningen sjöng "titelpsalmen" på uppmaning av lektor Wikner och under ackompanjering av Cornelis Vosveld.

Från vänster:
Publikbild
Ruth-Marie Sjödin serverar kaffe
Berättaren, Patron Lack och Tomas Lack

→→→ "Ombord på sin moderna kutter "Venus" sprang konsul Gullik Smerling.

Han var inte i något afseende teosof, han trodde egentligen på hvad som helst eller ingenting, han var därför inte helt befriad från en enda last, han sades ha en mängd laster, och han var så fin, att ingen kunde tro något godt om honom, så mycket mindre som han var flintskallig, hvilket i Öbacka allmänt sades bero på ett sedeslöst lif, när man var ogift, men på bekymmer då man var gift." Ur *De tolv söndagarna*.

Tillsammans med sex andra "namngivna" segelbåtskaptener figurerar Konsul Smerling i denna muntra skildring av ett Öbacka där havet kunde beseglas tolv isfria söndagar om året.